rahwast wäeteenistusele olid wiinud, ei läinud hilje-
mine palju üht pääwa enam mööda, kus päraſt töö
lõpetuſt õhtune jut neid ſinna piirele ei wiinud, kus
nende sõbra Hanſu jalad praegu wõiſid kõndida. Wil-
lem oli kaa tüki Pohlamaa sõa teed ärakäinud ja püſi-
rohu ſuitſu haiſutanud, kus teda Jumala helde kaitſe-
mine waenlaste ſurmariistade eeſt hoidnud ja terwelt
laſknud tagaſi tulla. Kuda wäeteenistusſes ſoldati eeſt
haiguſe ajal laatſarettides hoolt kannetakſe ja neid
igapidi rawitſetakſe, ſeda ei wõida meie talurahwa põl-
wes mitte wanemad oma lastele teha. — Perenaiſe
küſimiſe peale, kas Willem ehk teenistuſe ajal Keisrit
oma ſilmaga juhtunud nägema, andis ta wastuſeks:
„Seda õnne olen kakskorda maitſenud, eſimeſel puhul
rekrudi põlwes Dünaburgi linnas, kui meid Riiaſt
Wenemaale ſaadeti. Juhtus, et Keiſer raudteed mööda
parajalt ſealt läbi ſõitis, kus meid lagedale roodu ſeati
ja ſuur Keiſer ratſahobuſe ſeljas paar korda ſam ſam-
mult meie ridadeſt läbi ſõitis, kus meid rohkem pool-
teiſt tuhat meeſt koos oli, ſeſt et Kuuramaa rekrudid
meiega ühendatud ſeal oliwad. Kül pekſis meil kõigil
ſel tunnil süda eſiteks kartuſe, päraſt rõõmu päraſt
põues, et armuliſt riigi-iſa ja ülemat wallitſejat palgeſt
palgeſſe näha ſaime, kes meiega mõne lahke ſõna rää-
kis, kelleſt ma ſel ajal midagi ei mõiſtnud, ommetegi
päraſt teiste ſuuſt kuulda ſain, mis ta ütelnud. Kuda
meie ſeal kõik ſüdame põhjaſt temale: Hurraa! hõis-
kaſime, kui tahakſime tuule õhku lõhkuda. — Teine
kord nägin ma Keisrit Nowgorodi linna al, kus meie
rügement laagris ſeiſis. Seal pidime tema ſilma ees



ülesnäitama, mis meie wäeteenistuſeſt olime õpinud;
ſuur Keiſer olnud kõigega wäga rahul ja laskis hilje-
mine ülematele ja alamatele oma kiituſt kuulutada.
Keisri kuju ja lahke nägu ſaawad mul ſurmani mee-
les ſeisma“. — Oh, mõtles Els ſalamahti omas
ſüdames, kui niiſuguſt õnne kaa Hanſule juhtuks.

Põllupap oli, perenaiſe wastapalumiſeſt ja ſil-
maweeſt lugupidamata, Warekſe talu oma tütrele oſt-
nud, misläbi töö ja murekandmine palju laiemaks läi-
nud. Mõnikord pidi peremees omas ſüdames tunnis-
tama, et ehk mõnuſam oleks olnud naiſe keelou kuul-
des oſtmiſt maha jätta, aga neil mõtedel ei olnud
kauemad wältuſt, kunni ettejuhtunud ſaſſiſed asjad teelt
ärakorjati. Läks ſiin ja ſeal tük parema poole, ſiis oli
Mihkli süda rõõmus ja kõik kahetſemiſed kadunud.
Wanad lohakülle ja pool mädanend hooned kisti kõik
murupinnani maha, ſeſt et üheainukeſe kohendamine
töö waewa ei maksnud. Õnnelt leiti wana palkide
riſuſt nii palju tarwilikuſt palkiſt, et neiſt karjalauda,
hobuſe talli ja weike eluhoone inimeste peawarjuks
wõis ülesehitada, mis hiljemine reheks pidi jääma,
kui ükskord uus tuba walmis ſaab. Palgid uue maja
ehitamiſe tarwis olid kontrahtis mõiſa poolt tingitud,
nõnda kui teiſed walla peremehed palkide wälja weda-
miſt enda peale heal meelel wõtnud. Seda abi ei
oleks wallarahwas paar aastat ennemine Põllupapile
wiſtiſt teinud, aga Hanſu läbi ſaiwad nemad ükſtei-
ſega tutawaks, mis aega mööda natuke sõbruſt ſigitas.
Maja põhjuſe kraaw kaewati juba ſuwel walmis ja
koriſtati põldudelt kiwa kokku, mis elumajale alusmüü-